

וְנָתַתִּי שְׁלוֹם בְּאַרְצְךָ... וְרַדְפְּתָם אֶת אֹיְבֶיכֶם וְנָפְלוּ לְפָנֶיכֶם לְחָרֵב. וְרַדְפוּ מִכֶּם חֲמֹשֶׁה מֵאָה וּמֵאָה מִכֶּם רַבָּה יִרְדְּפוּ וְנָפְלוּ אֹיְבֵיכֶם לְפָנֶיכֶם לְחָרֵב.

"אני לא מבינה", אמרה דבורה. "ה' מבטיח שלום בארץ, ומיד אחר כך מסביר איך ננצח במלחמה. איזה שלום זה?"

מרים חשבה קצת ואז הציעה לדבורה שיעיינו קצת במפרשים. "אולי נמצא תשובה, כי זו באמת שאלה טובה!"

הבנות חפשו ואז מצאו פירוש מעניין.

"מרים, תראי!" מצאתי משהו. "השלום שכתוב כאן – הוא בארץ, כלומר בין בני ישראל. כאשר יש שלום בינינו אז נצליח להלחם באויבינו. אם אין שלום בינינו, לא נצליח במלחמה נגד אויבינו".

"את זוכרת שבשנה שעברה הסבא של בתיה סיפר לכיתה שלנו על מלחמת ששת הימים וכיבוש ירושלים?" שאלה מרים.

"כן!" דבורה ענתה. "הוא סיפר שבתקופת המלחמה היתה הרגשה של אחדות במדינה. זה בדיוק מה שכתוב בפסוקים האלו. כאשר יש אחדות בעם, אנחנו מתגברים על אויבינו."

אנחנו עומדים בימים שבין יום העצמאות ליום ירושלים, ימים המציינים אירועים גדולים בתולדות עם ישראל. הקמת המדינה וכיבוש ירושלים אירעו בתקופות של אחדות ושותפות של כל האומה בגורלנו- כפי שה' הסביר בפרשת השבוע.

העניין הזה חשוב במיוחד בימים האלה שלפני מתן תורה. אחדות העם היתה גם המפתח לקבלת התורה ולקבלת הברכות שבפרשת בחוקותי.

שאלות לשולחן שבת:

1. התורה מתארת את חנייתם של בני ישראל מול הר סיני בלשון יחיד- "ויחן שם ישראל"- האם את זוכרת מדוע?

איזה אירוע נוסף של ימי ספירת העומר מלמד אותנו לכבד זה את זה?